

SKLEP SODIŠČA (osmi senat)

z dne 19. februarja 2009*

V zadevi C-557/07,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Oberster Gerichtshof (Avstrija) z odločbo z dne 13. novembra 2007, ki je prispela na Sodišče 14. decembra 2007, v postopku

LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH

proti

Tele2 Telecommunication GmbH,

SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik senata, G. Arestis in J. Malenovský (poročevalec), sodnika,

* Jezik postopka: nemščina.

generalni pravobranilec: Y. Bot,
sodni tajnik: R. Grass,

po odločitvi Sodišča, da o drugem vprašanju odloči z obrazloženim sklepom v skladu s členom 104(3), prvi pododstavek, Poslovnika,

po obvestilu predložitenemu sodišču, da bo Sodišče v skladu s členom 104(3), drugi pododstavek, Poslovnika o prvem vprašanju odločilo z obrazloženim sklepom,

po pozivu zadevnim strankam, navedenem v členu 23 Statuta Sodišča, naj predložijo morebitna stališča v zvezi s tem predmetom,

po opredelitvi generalnega pravobranilca

sprejema naslednji

Sklep

- ¹ Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL L 167, str. 10), Direktive 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) (UL L 201, str. 37) in Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL L 157, str. 45).

- ² Ta predlog je bil vložen v okviru spora med LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH (v nadaljevanju: LSG) in Tele2 Telecommunication GmbH (v nadaljevanju: Tele2) zaradi zavrnitve Tele2, da družbi LSG sporoča imena in naslove oseb, ki jim zagotavlja dostop do spleta.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

Določbe o informacijski družbi in varstvu intelektualne lastnine, predvsem avtorske pravice

– Direktiva 2000/31/ES

- 3 V členu 1(1) Direktive 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju) (UL L 178, str. 1), je določeno, da je njen cilj prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga z zagotavljanjem prostega pretoka storitev informacijske družbe med državami članicami.

– Direktiva 2001/29

- 4 V uvodni izjavi 59 Direktive 2001/29 je določeno:

„Še posebej v digitalnem okolju se storitve posrednikov lahko v čedalje večji meri uporabljajo s strani tretjih strank pri kršitvah. V mnogih primerih so takšni posredniki v najboljšem položaju, da odpravijo kršitve. Tako naj imajo imetniki pravic brez vpliva na razpoložljive sankcije in pravna sredstva možnost vložiti tožbe za opustitev dejanja proti posredniku, ki v omrežju prenese kršitev tretje stranke nad varovanim del[om] ali

drugo vsebino. Ta možnost naj bo na razpolago tudi, kadar so dejanja posrednika izvzeta po členu 5. Pogoji in načini, povezani s tožbo za opustitev dejanja, morajo biti prepuščeni nacionalni zakonodaji držav članic.“

- 5 V skladu s členom 1(1) te direktive ta ureja pravno varstvo avtorske in sorodnih pravic v okviru notranjega trga s posebnim poudarkom na informacijski družbi.
- 6 V členu 5 Direktive 2001/29, z naslovom „Izjeme in omejitve“, je v odstavku 1 določeno:

„Začasna dejanja razmnoževanja iz člena 2, ki so prehodna ali spremljevalna ter so sestavni in bistveni del tehnološkega procesa in katerih edini namen je omogočiti:

(a) prenos po omrežju med tretjimi strankami po posredniku, ali

(b) zakonito uporabo

dela ali predmeta sorodnih pravic, ki naj se izvede in ki nima nobenega neodvisnega ekonomskega pomena, so izvzeta iz pravice reproduciranja, ki jo določa člen 2.“

7 V skladu s členom 8 te direktive, z naslovom „Sankcije in pravna sredstva“:

„1. Države članice predvidijo ustrezne sankcije in pravna sredstva v zvezi s kršitvami pravic in obveznosti, ki jih določa ta direktiva, in sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da se te sankcije in pravna sredstva uporabljajo. Takšne sankcije so učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

2. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe za zagotovitev, da lahko imetniki pravic, katerih interesi so prizadeti s kršitvijo na njenem območju, vložijo odškodninsko tožbo in/ali zahtevajo sodno odredbo ter, kjer je to potrebno, zaplembo gradiva, ki je predmet kršitve, pa tudi naprav, izdelkov ali komponent iz člena 6(2).

3. Države članice zagotovijo, da imetniki pravic lahko zahtevajo sodno odredbo proti posrednikom, katerih storitve uporablja tretja stranka in s tem krši avtorske ali sorodne pravice.“

– Direktiva 2004/48

8 V členu 8 Direktive 2004/48 je določeno:

„1. Države članice zagotovijo, da lahko v okviru postopkov v zvezi s kršitvijo pravice intelektualne lastnine in na podlagi utemeljene in sorazmerne zahteve vlagatelja pristojni sodni organi odredijo, da informacije o izvoru in distribucijskih omrežjih blaga ali storitev, ki kršijo pravico intelektualne lastnine, priskrbi kršitelj in/ali katera koli druga oseba, za katero se ugotovi, da:

(a) poseduje v komercialnem obsegu blago, ki je predmet kršitve;

(b) uporablja v komercialnem obsegu storitve, ki so predmet kršitve;

(c) zagotavlja v komercialnem obsegu storitve, uporabljene v dejavnostih, ki so predmet kršitve; ali

(d) za katero je oseba iz točke (a), (b) ali (c) navedla, da je bila vpletena v proizvodnjo, izdelavo ali distribucijo blaga ali opravljanje storitev.

2. Informacije iz odstavka 1 vključujejo, kot je ustrezno:

- (a) imena in naslove proizvajalcev, izdelovalcev, distributerjev, dobaviteljev in drugih prejšnjih imetnikov blaga ali storitev, kakor tudi predvidenih trgovcev na debelo in na drobno;
- (b) informacije o proizvedenih, izdelanih, dostavljenih, prejetih ali naročenih količinah, pa tudi o cenah, doseženih za zadevno blago ali storitve.

3. Odstavka 1 in 2 se uporabljata brez poseganja v druge zakonske določbe, ki:

- (a) dodeljujejo imetniku pravice pravico do prejemanja celovitejših informacij;
- (b) urejajo uporabo informacij, ki se sporočajo na podlagi tega člena, v civilnih in kazenskih postopkih;
- (c) urejajo odgovornost za zlorabo pravice do informacij; ali

(d) dajejo možnost za zavrnitev dajanja informacij, ki bi prisilile osebo iz odstavka 1, da bi priznala svoje lastno sodelovanje ali sodelovanje svojih ožjih sorodnikov pri kršitvi pravice intelektualne lastnine; ali

(e) urejajo varstvo zaupnosti virov informacij ali obdelavo osebnih podatkov.“

Določbe o varstvu osebnih podatkov

– Direktiva 95/46/ES

- 9 V členu 13(1) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, str. 31) je pod naslovom „Izjeme in omejitve“ določeno:

„1. Države članice lahko sprejmejo predpise za omejitev obsega obveznosti in pravic, opredeljenih v členih 6(1), 10, 11(1), 12 in 21, kadar taka omejitev predstavlja potreben ukrep za zaščito:

(a) državne varnosti;

- (b) obrambe;

- (c) javne varnosti;

- (d) preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja in pregona kaznivih dejanj ali kršitve etike za zakonsko urejene poklice;

- (e) pomembnega gospodarskega ali finančnega interesa države članice ali Evropske unije, vključno z denarnimi, proračunskimi in davčnimi zadevami;

- (f) spremljanja, pregledovanja ali urejanja, povezanega, četudi občasno, z izvajanjem javne oblasti v primerih iz (c), (d) in (e);

- (g) posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali pravic in svoboščin drugih.“

– Direktiva 2002/58

10 V členu 5(1) Direktive 2002/58 je določeno:

„Države članice s svojo nacionalno zakonodajo zagotovijo zaupnost sporočil in s tem povezanih podatkov o prometu, ki se pošiljajo prek javnega komunikacijskega omrežja in javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev. Zlasti prepovejo vsem osebam razen uporabnikom, da poslušajo, prisluškujejo, shranjujejo ali na druge načine prestrezajo ali nadzirajo komunikacije (sporočila) in z njimi povezane podatke o prometu, brez privolitve zadevnih uporabnikov, razen kadar je to zakonsko dovoljeno v skladu s členom 15(1). Ta odstavek ne preprečuje tehničnega shranjevanja, ki je potrebno za prenos sporočila, brez vpliva na načelo zaupnosti.“

11 V členu 6 te direktive je določeno:

„1. Podatki o prometu, ki se nanašajo na naročnike in uporabnike in ki jih je ponudnik javnega komunikacijskega omrežja ali javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve obdelal in shranil, morajo biti izbrisani ali predelani v anonimne, potem ko niso več potrebni za namen prenosa sporočila, kar ne vpliva na odstavke 2, 3 in 5 tega člena in člena 15(1).“

2. Podatki o prometu, potrebni za namene zaračunavanja naročnikom in plačil za medsebojne povezave, se lahko obdelujejo. Taka obdelava je dovoljena samo do poteka obdobja, med katerim se lahko obračun zakonito izpodbija ali sprožijo postopki za pridobitev plačila.

3. Za namen trženja elektronskih komunikacijskih storitev ali zagotovitve storitev z dodano vrednostjo lahko ponudnik javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve obdela podatke iz odstavka 1 v obsegu in trajanju, ki sta potrebna za takšne storitve ali trženje, če naročnik ali uporabnik, na katerega se podatki nanašajo, da privolitev. Uporabnikom ali naročnikom je dana možnost, da kadar koli umaknejo privolitev za obdelavo podatkov o prometu.

[...]

5. Obdelava podatkov o prometu mora biti v skladu z odstavki 1, 2, 3 in 4 omejena na osebe, ki delujejo pod nadzorom ponudnikov javnih komunikacijskih omrežij in javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev in ki skrbijo za zaračunavanje ali upravljanje prometa, se odzivajo na povpraševanje porabnikov, odkrivajo prevare, tržijo elektronske komunikacijske storitve ali zagotavljajo storitve z dodano vrednostjo, pri čemer mora biti ta obdelava omejena na to, kar je potrebno za namene takšnih dejavnosti.

6. Uporaba odstavkov 1, 2, 3 in 5 ne sme vplivati na možnost, da so pristojni organi seznanjeni s podatki o prometu v skladu z veljavno zakonodajo in sicer z namenom reševanja sporov, zlasti sporov v zvezi z medsebojnim povezovanjem ali zaračunavanjem.“

12 V členu 15(1) Direktive 2002/58 je določeno:

„Države članice lahko sprejmejo zakonske ukrepe, s katerimi omejijo obseg pravic in obveznosti, določenih v členu 5, členu 6, členu 8(1), (2), (3) in (4) ter členu 9 te direktive, kadar takšna omejitev pomeni potreben, primeren in ustrezen ukrep znotraj demokratične družbe za zaščito nacionalne varnosti (to je državne varnosti), obrambe, javne varnosti in preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje in pregon kriminalnih dejanj ali nedovoljene uporabe elektronskega komunikacijskega sistema iz člena 13(1) Direktive 95/46/ES. V ta namen lahko države članice med drugim sprejmejo zakonske ukrepe, ki določajo zadrževanje podatkov za določeno obdobje, upravičeno iz razlogov iz tega odstavka. Vsi ukrepi iz tega odstavka so v skladu s splošnimi načeli zakonodaje Skupnosti, vključno s tistimi iz člena 6(1) in (2) Pogodbe o Evropski uniji.“

Nacionalna ureditev

13 V členu 81 zveznega zakona o avtorskih pravicah za književna in umetniška dela in o sorodnih pravicah (Bundesgesetz über das Urheberrecht an Werken der Literatur und der Kunst und über verwandte Schutzrechte) v različici, objavljeni v BGBl. I, 81/2006 (v nadaljevanju: UrhG), je določeno:

„1) Vsakdo, čigar izključna pravica, ki mu jo podeljuje ta zakon, je bila kršena ali ki se boji take kršitve, lahko vložijo opustitveno tožbo. Tudi zoper lastnika podjetja je mogoče

vložiti tožbo pred sodiščem, če je pri dejavnosti njegovega podjetja kršitev povzročil kdo od njegovih zaposlenih ali njegov zastopnik ali če obstaja nevarnost kršitve.

1 a) Če povzročitelj take kršitve ali oseba, ki bi lahko storila tako kršitev, v ta namen uporablja posrednikove storitve, je mogoče proti tej osebi prav tako vložiti opustitveno tožbo.

[...]“

¹⁴ V členu 87b(2) in (3) UrhG je določeno:

„2) Vsakdo, čigar izključna pravica, ki mu jo podeljuje ta zakon, je bila kršena, lahko zahteva informacije o izvoru in distribucijskih poteh proizvodov in storitev, ki so predmet kršitve, če ta zahteva ni nesorazmerna glede na težo kršitve in če ni v nasprotju z zakonskimi obveznostmi zaupnosti; te informacije morajo predložiti kršitelj pa tudi osebe, ki so zaradi gospodarskih razlogov:

1. posedovale blago, ki je predmet kršitve;
2. uporabljale storitve, ki so predmet kršitve; ali

3. zagotavlja storitve, ki so se uporabljale pri dejavnostih, ki so predmet kršitve.

2 a) Obveznost obveščanja iz odstavka 2 se, odvisno od primera, nanaša na:

1. imena in naslove izdelovalcev, distributerjev, dobaviteljev in drugih prejšnjih imetnikov blaga ali storitev ter tudi predvidenih trgovcev na debelo in na drobno;
2. izdelane, dostavljene, prejete ali naročene količine, pa tudi na cene, plačane za zadevno blago ali storitve.

3) Posredniki v smislu člena 81(1a) morajo prizadeti osebi na njeno pisno in ustrezno obrazloženo zahtevo dati informacije o identiteti kršitelja (ime in naslov) ali informacije, potrebne za njegovo identifikacijo. Ta zahteva mora biti predvsem obrazložena z dovolj konkretnimi podatki o dejstvih, na katerih temelji sum o kršitvi. Prizadeta oseba mora posredniku povrniti razumne stroške, ki so nastali pri posredovanju teh informacij.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

15 LSG je kolektivna organizacija. Kot fiduciarna upraviteljica varuje pravice proizvajalcev fonogramov na posnetkih po vsem svetu in pravice izvajalcev na izvedbe v Avstriji. To

sta predvsem pravica do reprodukcije in distribuiranja ter pravica do dajanja na voljo javnosti.

- 16 Tele2 je ponudnik dostopa do interneta, ki svojim strankam najpogosteje dodeljuje dinamičen naslov IP („Internet Protocol“). Tele2 lahko stranko identificira na podlagi tega naslova in točno določenega obdobja ali trenutka, ko ji je bil ta naslov dodeljen.
- 17 Zaradi vzpostavitve sistemov za izmenjavo datotek, ki udeležencem omogočajo izmenjavo posnetkov shranjenih podatkov, imajo imetniki pravic, ki jih zastopa LSG, finančno škodo. Da bi LSG lahko začel civilni postopek proti kršiteljem, je zahteval, naj se Tele2 odredi, da mu sporoči imena in naslove oseb, ki jim ta zagotavlja storitve dostopa do interneta ter za katere sta znana naslov IP ter dan in ura priklopa. Tele2 je ocenil, da je treba zahtevo po informacijah zavrniti. Trdil je, da ni posrednik in mu ni dovoljeno shranjevati podatkov v zvezi z dostopom.
- 18 Handelsgericht Wien je s sodbo z dne 21. junija 2006 ugodilo zahtevi LSG in menilo, da je Tele2 kot ponudnik dostopa do interneta posrednik v smislu člena 81(1a) UrhG in da mora zato zagotoviti informacije iz člena 87b(3) UrhG.
- 19 Iz predložitvene odločbe izhaja, da je Oberlandesgericht Wien v pritožbenem postopku s sodbo z dne 12. aprila 2007, ki je bila predmet revizije pri Oberster Gerichtshof, potrdilo sodbo prve stopnje.

20 V okviru te pritožbe Tele2 po eni strani trdi, da ni posrednik v smislu člena 81(1a) UrhG in člena 8(3) Direktive 2001/29, ker kot ponudnik dostopa do interneta uporabniku vsekakor dovoljuje dostop do omrežja, vendar pa ne izvaja nobenega pravnega in dejanskega nadzora nad storitvami, ki jih ta uporablja. Po drugi strani naj bi napetosti, ki obstajajo med pravico do informacij, ki vključuje pravno varstvo avtorske pravice, ter omejitvami pri shranjevanju in sporočanju osebnih podatkov, ki jih zahteva pravo varstva podatkov, direktive Skupnosti razrešile v prid varstva podatkov.

21 Oberster Gerichtshof ocenjuje, da sklepni predlogi generalnega pravobranilca v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 29. januarja 2008 v zadevi Promusicae (C-275/06, ZOdl., str. I-271), izrečena po tej predhodni odločbi, zbujejo dvome o tem, ali je pravica do informacij iz člena 87b(3) UrhG v povezavi s členom 81(1a) istega zakona v skladu z direktivami, sprejetimi na področju varstva podatkov, posebno s členi 5, 6 in 15 Direktive 2002/58. V navedenih določbah nacionalnega prava naj bi se namreč zahtevalo, da se zasebnim tretjim osebam zagotovijo informacije o osebnih podatkih o prometu, ta obveznost obveščanja pa bi zahtevala predhodno obdelavo in hranjenje podatkov o prometu.

22 V teh okoliščinah je Oberster Gerichtshof prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje postavilo ti vprašanji:

„1) Ali je treba pojem ‚posrednik‘ iz členov 5(1)(a) in 8(3) Direktive [2001/29] razlagati tako, da zajema tudi ponudnika dostopa, ki uporabniku z dodelitvijo dinamičnega IP naslova omogoči le dostop do omrežja, pri čemer mu sam ne nudi storitev, kakršne so elektronska pošta, prenos ali medsebojna izmenjava datotek, niti pravno ali dejansko ne nadzira storitev, ki jih uporablja uporabnik?

- 2) V primeru pritrdilnega odgovora na prvo vprašanje, ali je treba člen 8(3) Direktive [2004/48] ob upoštevanju členov 6 in 15 Direktive [2002/58] (ozko) razlagati tako, da ne dovoljuje, da se zasebnim tretjim osebam za namen sodnega uveljavljanja očitnih kršitev izključnih avtorskih pravic v civilnih postopkih (pravice do izkoriščanja in uporabe dela) posredujejo osebni podatki o prometu?“

Vprašnji za predhodno odločanje

- ²³ Na podlagi člena 104(3) Poslovnika lahko Sodišče, zlasti če je mogoče iz sodne prakse jasno sklepati, kakšen bo odgovor na postavljeno vprašanje za predhodno odločanje, ali če odgovor na tako vprašanje ne dopušča utemeljenega dvoma, odloči z obrazloženim sklepom.

Drugo vprašanje

- ²⁴ Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem, ki ga je treba najprej preučiti, v bistvu sprašuje, ali pravo Skupnosti, predvsem člen 8(3) Direktive 2004/48 v povezavi s členoma 6 in 15 Direktive 2002/58 nasprotuje temu, da bi države članice uvedle obveznost, da se zasebnim tretjim osebam pošiljajo osebni podatki o prometu, kar bi omogočilo, da se pred civilnimi sodišči začnejo postopki zaradi kršitev avtorskih pravic.

- 25 Iz sodne prakse Sodišča je mogoče jasno sklepati, kakšen bo odgovor na to vprašanje.
- 26 V točki 53 zgoraj navedene sodbe *Promusicae* je Sodišče razsodilo, da med izjeme iz člena 15(1) Direktive 2002/58, ki se izrecno sklicuje na člen 13(1) Direktive 95/46, spadajo ukrepi, nujni za varstvo pravic in svoboščin drugih. Ker v Direktivi 2002/58 ni določeno, katere pravice in svoboščine zadeva ta izjema, jo je treba razlagati tako, da izraža voljo normodajalca Skupnosti, da se iz njihovega področja uporabe ne izključi niti varstva lastninske pravice niti položajev, v katerih avtorji skušajo doseči to varstvo v okviru civilnega sodnega postopka.
- 27 Sodišče je v točkah 54 in 55 navedene sodbe *Promusicae* iz tega sklepalo, da Direktiva 2002/58, zlasti njen člen 15(1), ne izključuje možnosti za države članice, da določijo obveznost razkritja osebnih podatkov v okviru civilnega sodnega postopka, vendar od držav članic tudi ne zahteva, da določijo tako obveznost.
- 28 Sodišče je poleg tega navedlo, da je svoboščina, ki jo imajo države članice pri uveljavljanju pravice do zasebnosti ali lastninske pravice, zaradi več zahtev zmanjšana. Tako morajo države članice ob prenosu direktiv 2000/31, 2001/29, 2002/58 in 2004/48 paziti, da se oprejo na tako razlago teh direktiv, ki omogoča zagotovitev pravnega ravnovesja med temeljnimi pravicami, varovanimi s pravnim redom Skupnosti. Poleg tega morajo ob uporabi ukrepov za prenos teh direktiv organi in sodišča držav članic ne zgolj razlagati nacionalno pravo v skladu s temi direktivami, temveč tudi paziti, da se ne oprejo na tako razlago besedila teh direktiv, ki bi bila v nasprotju s temeljnimi pravicami ali z drugimi splošnimi načeli prava Skupnosti, kot je načelo sorazmernosti (zgoraj navedena sodba *Promusicae*, točka 70).

- 29 Na drugo vprašanje je treba torej odgovoriti, da pravo Skupnosti, predvsem člen 8(3) Direktive 2004/48 v povezavi s členom 15(1) Direktive 2002/58 ne nasprotuje temu, da države članice uvedejo obveznost, da se zasebnim tretjim osebam pošiljajo osebni podatki o prometu, kar bi omogočilo, da se pred civilnimi sodišči začnejo postopki zaradi kršitev avtorskih pravic. Vendar pa pravo Skupnosti od držav članic zahteva, da ob prenosu direktiv 2000/31, 2001/29, 2002/58 in 2004/48 pazijo, da se oprejo na tako razlago teh direktiv, ki omogoča zagotovitev pravilnega ravnovesja med različnimi temeljnimi pravicami. Poleg tega morajo ob uporabi ukrepov za prenos teh direktiv organi in sodišča držav članic ne samo razlagati nacionalno pravo v skladu s temi direktivami, temveč tudi paziti, da se ne oprejo na tako razlago besedila teh direktiv, ki bi bila v nasprotju s temeljnimi pravicami ali drugimi splošnimi načeli prava Skupnosti, kot je načelo sorazmernosti.

Prvo vprašanje

- 30 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali ponudnik dostopa, ki se omeji na to, da uporabnikom zagotavlja dostop do interneta, ne da bi ponujal druge storitve ali pravno in dejansko nadziral uporabljane storitve, spada v pojem „posrednika“ v smislu členov 5(1)(a) in 8(3) Direktive 2001/29.
- 31 Ker odgovor na to vprašanje ne dopušča utemeljenega dvoma, je Sodišče v skladu s členom 104(3), drugi pododstavek, Poslovnika obvestilo predložitveno sodišče, da namerava odločiti z obrazloženim sklepom, in pozvalo zadevne stranke iz člena 23 Statuta Sodišča, da o tem predložijo svoja morebitna stališča.

32 LSG, španska vlada in vlada Združenega kraljestva ter Komisija Evropskih skupnosti so Sodišču navedle, da ne nasprotujejo nameri Sodišča, da odloči z obrazloženim sklepom.

33 Tele2 svoja stališča v zvezi s tem v bistvu omejuje na elemente, ki so bili že navedeni v njegovih pisnih stališčih. V skladu s pravom Skupnosti je ponudnik dostopa do interneta, glede njegove odgovornosti, upravičen do prednostne obravnave, ki ni združljiva z neomejeno obveznostjo obveščanja. Vendar te ponovljene trditve Sodišču ne zadostujejo, da bi se odpovedalo predvideni postopkovni poti.

34 Iz predložitvene odločbe in tudi iz besedila zastavljenih vprašanj jasno izhaja, da želi nacionalno sodišče s prvim vprašanjem izvedeti, ali mora ponudnik dostopa do interneta, ki se omeji na to, da uporabniku omogoča dostop do omrežja, predložiti informacije, ki so navedene v drugem vprašanju.

35 Uvodoma je treba ugotoviti, da člen 5(1)(a) Direktive 2001/29 države članice zavezuje, da predvidijo izjeme od pravice reproduciranja.

36 Vendar je namen spora, ki ga obravnava predložitveno sodišče, izvedeti, ali LSG lahko uveljavlja pravico do informacij glede Tele2, in ne, ali je ta kršil pravico reproduciranja.

- 37 Iz tega sledi, da razlaga člena 5(1)(a) Direktive 2001/29 ni uporabna za rešitev spora o glavni stvari.
- 38 Tele2 trdi predvsem, da morajo posredniki nehati kršiti avtorske pravice. Toda ker ponudniki dostopa do interneta pravno in dejansko ne nadzirajo storitev, do katerih dostopa uporabnik, ne morejo končati takih kršitev in naj tako ne bi spadali v pojem „posrednik“ v smislu Direktive 2001/29.
- 39 Najprej je treba opozoriti, da se je zadeva, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Promusicae, nanašala na posredovanje Telefónica de España SAU, gospodarske družbe, ki se ukvarja zlasti s ponujanjem dostopa do interneta, imen in naslovov določenih oseb, ki jim zagotavlja take storitve, in katerih naslov IP ter datum in ura povezave so znani (zgoraj navedena sodba Promusicae, točki 29 in 30).
- 40 Kot izhaja iz zastavljenega vprašanja in dejanskega stanja v sporu o glavni stvari v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Promusicae, je nesporno, da je gospodarska družba Telefónica de España SAU ponudnica dostopa do interneta (zgoraj navedena sodba Promusicae, točki 30 in 34).
- 41 Ker je Sodišče v točki 70 zgoraj navedene sodbe Promusicae razsodilo, da direktive 2000/31, 2001/29, 2002/58 in 2004/48 državam članicam ne nalagajo, da v primeru, kot je ta, v katerem je bila izrečena ta sodba, določijo obveznost posredovanja osebnih podatkov, da bi se zagotovilo učinkovito varstvo avtorskih pravic v okviru civilnega

sodnega postopka, to ni takoj izključilo možnosti, da lahko države članice ob uporabi člena 8(1) Direktive 2004/48 predvidijo dolžnost obveščanja za ponudnika dostopa do interneta.

42 Prav tako je treba navesti, da države članice v skladu s členom 8(3) Direktive 2001/29 zagotovijo, da imetniki pravic lahko zahtevajo sodno odredbo proti posrednikom, katerih storitve uporablja tretja stranka in s tem krši avtorske ali sorodne pravice.

43 Vendar ponudnik dostopa, ki se omeji na to, da stranki omogoči dostop do interneta, ne da bi pri tem ponujal druge storitve ali pravno in dejansko izvajal nadzor nad uporabljano storitvijo, ponuja storitev, ki jo lahko uporablja tretja oseba, da krši avtorske ali sorodne pravice, če uporabniku zagotovi povezavo, ki mu omogoča kršitev takih pravic.

44 V skladu z uvodno izjavo 59 Direktive 2001/29 morajo imeti imetniki pravic možnost vložiti tožbo za opustitev dejanja proti posredniku, ki v omrežju prenese kršitev tretje stranke nad varovanim delom ali drugo vsebino. Vendar ni sporno, da ponudnik dostopa s tem, ko dodeli dostop do internetnega omrežja, omogoča prenos take kršitve med naročnikom in tretjo osebo.

45 To razlago potrjuje cilj Direktive 2001/29, katere namen je, kot izhaja predvsem iz člena 1(1), zagotoviti učinkovito pravno varstvo avtorskih in sorodnih pravic v okviru notranjega trga. Če se namreč iz pojma „posrednik“ v smislu člena 8(3) iz te direktive

izključi ponudnik dostopa, ki je edini imetnik podatkov, na podlagi katerih je mogoče identificirati uporabnike, ki so kršili te pravice, bi to bistveno zmanjšalo varstvo, ki ga zahteva ta direktiva.

- 46 Na podlagi zgoraj navedenega je treba odgovoriti na prvo vprašanje, da je treba ponudnika dostopa, ki se omeji na to, da uporabnikom zagotavlja dostop do interneta, ne da bi ponujal druge storitve, kakršne so zlasti elektronska pošta, prenos ali medsebojna izmenjava datotek, niti pravno ali dejansko izvajal nadzor nad uporabljano storitvijo, obravnavati kot „posrednika“ v smislu člena 8(3) Direktive 2001/29.

Stroški

- 47 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (osmi senat) razsodilo:

1. **Pravo Skupnosti, predvsem člen 8(3) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine v povezavi s členom 15(1) Direktive 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah), ne nasprotuje temu, da države članice uvedejo obveznost, da se zasebnim tretjim osebam sporočajo osebni podatki o prometu, kar bi omogočilo, da se pred civilnimi sodišči začnejo postopki zaradi kršitev avtorske pravice. Vendar pa pravo Skupnosti zahteva, da države članice ob prenosu direktiv 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju), 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi, 2002/58 in 2004/48 pazijo, da se oprejo na tako razlago teh direktiv, ki omogoča zagotovitev pravilnega ravnovesja med različnimi zadevnimi temeljnimi pravicami. Poleg tega morajo ob uporabi ukrepov za prenos teh direktiv organi in sodišča držav članic razlagati**

nacionalno pravo v skladu s temi direktivami ter tudi paziti, da se ne oprejo na tako razlago besedila teh direktiv, ki bi bila v nasprotju s temeljnimi pravicami ali drugimi splošnimi načeli prava Skupnosti, kot je načelo sorazmernosti.

- 2. Ponudnika dostopa, ki se omeji na to, da uporabnikom zagotavlja dostop do interneta, ne da bi ponujal druge storitve, kakršne so zlasti elektronska pošta, prenos ali medsebojna izmenjava datotek, niti pravno ali dejansko izvajal nadzor nad storitvijo, ki jo uporablja uporabnik, je treba obravnavati kot „posrednika“ v smislu člena 8(3) Direktive 2001/29.**

Podpisi